

som ikke var tilsigtet. Vi tager den en gang mere.

Der er tale om et merforbrug i 2002 på 650 mio. kr. Man er enig om, at det er der nok, og det skal man ligesom bringe ned, og hvis det viser sig, at det ikke bringes ned i 2002, vender man tilbage til det i 2003.

Man får 500 mio. kr. af regeringen, hvis vi kan sige det sådan. De 650 mio. kr. må man ikke bruge. Det er rigtigt, når finansministeren siger, at hvis man mener, at de skal afleveres, så er det ikke rigtigt, nej, men man må ikke bruge dem, de ligger i kommunerne. Så for kommunernes vedkommende oplever de jo i hvert fald, at de skal spare. Er det ikke korrekt? Det er jo derfor, kommunerne har det hårdt derude. Disse Venstreborgmestre, jeg citerede før, føler, at det simpelt hen er hårdt, fordi de netop ikke må bruge pengene. For dem er det sådan set ligegyldigt, om de ligger i statskassen eller i kommunekassen, som i den aktuelle situation – de må ikke bruge dem. Er vi så enige, vil jeg spørge finansministeren?

Og så undskylder jeg, hvis jeg har bidraget til en manglende forståelse os imellem.

(Kort bemærkning).

Marianne Jelved (RV):

Jeg er meget glad for, at finansministeren nu nærmer sig forståelsen af, hvad det er, jeg siger. Jeg synes, at man for klarhedens skyld – netop som hr. Aage Frandsen siger det – skal passe på, hvad éns ord bliver brugt til efterfølgende.

Når skatterne holdes i ro i kommunerne, vedrører det kommuneaftalen, og det har sit eget løb. Der er vi i Det Radikale Venstre meget optaget af at være konstruktive og hjælpsomme osv., og ser frem til forhandlinger med regeringen, når tingene skal implementeres. Men det, jeg kalder regeringens selvpålagte skattestop, er noget andet, og det vedrører finansloven. Det er bare for at klargøre det over for de mennesker, der muligvis bruger disse forhandlinger til at blive klogere af, hvis man kan det.

Kl. 20.45

(Kort bemærkning).

Finansministeren (Thor Pedersen):

For at svare fru Marianne Jelved først: Jeg er meget glad. De Radikales måde at tænke på vil jeg ikke kommentere mere, men konstaterer, at det, det åbenbart er endt med, er, at regeringen oplever, at Det Radikale Venstre er helt enig i det, regeringen har sagt vedrørende kommunefor-

handlingerne. Det er jo konsekvensen af det, det er jeg egentlig glad for og vil takke for, og så håber jeg, at her er der fuld forståelse og enighed.

Så må jeg sige til hr. Ole Stavad, at jeg forestiller mig ikke, at man skal aftale noget med kommunerne. Jeg forestiller mig, at man i forhandlingerne drøfter, hvad der kunne tænkes at ske, hvis det kommer dertil, som ingen ønsker. Det, vi arbejder for, er at få en aftale, men der er interesse for at få at vide, hvad der sker, hvis nu det hele kollapser, hvordan det så ser ud, hvordan verden ser ud. Det er den måde, jeg forventer, man egentlig kommer til at drøfte det.

Men jeg forudsætter, at alt det, man vil drøfte, ligger inden for lovens rammer, og det omfatter hverken vold eller den slags. Der er mange muligheder inden for lovens grænser, og i øvrigt har vi fra den tidligere regering overtaget masser af papirer om, hvad man kan gøre, hvis det er sådan, at kommunerne skulle agere på en særlig måde. Jeg behøver ikke engang tænke på det selv, jeg kan bare dykke ned og se i arkivet. Der ligger et helt hus af tanker, der er tænkt gennem tiderne, men som man ikke har behøvet at bruge, fordi den politiske virkelighed har gjort, at det ikke blev nødvendigt, og jeg har også som forudsætning, at jeg tror på det kommunale selvstyre og viljen til at indgå en aftale, så det ikke bliver nødvendigt overhovedet at tænke de tanker.

Så til hr. Aage Frandsen: Jamen vi taler stadig om forbrugsvækst. Man kommer til at opleve, at der bruges flere penge, og at der er vækst, og det, der er problemet for kommunerne, er, at de har planlagt at bruge flere penge til en så kraftig vækst i 2003, at det er umuligt at fastholde det niveau. Det er deres problem, og det rejser de selv rundt og fortæller om. Der bliver studiekredse blandt borgmestre og i Kommunaldirektørenes forening, hvor de helt af egen drift fortæller om det problem, kommunerne har skabt ved at bruge nogle penge, som ikke har en langsigtet profil, nemlig efterbetalinger.

Til spørgsmålet om de 650 mio. kr. vil jeg blot sige, at det, regeringen gjorde i Økonomisk Redegørelse i januar som forudsætning for finansloven, var at indregne, at man sikkert kunne forvente en reduktion i forventet forbrug på ca. 1 mia. kr. i forhold til det tal, man kendte fra de ledsagende kommunebudgetter. Det har så vist sig, at amterne har meddelt, at de har fundet 360 mio. kr., og derfor kom man frem til, at så resterer der helt præcist 640 mio. kr., og det er forventningen, at det er de penge, man finder.